

Никола Вапцаров

Земя

Тази земя,
по която тъпча сега,
тази земя,
която пролетен вятър пробужда,
тази земя – не е моя земя,
тази земя,
простете, е чужда.
Сутрин тръгвам.
Фабричният път
го задръства
с рубашки
безброя.
Ние сме слети с сърцето,
с умът,
но... земята не чувствам моя.
Над мойта земя
напролет
лъчите
шуртят,
гърмят водопади
от слънце
над мойта
земя.
Ти чувстваш дълбоко
сърцето на земната гръд
и виждаш как с скокове
раснат безбройни цветя.

Над мойта земя
в небето
опира
Пирин.
И мурите в буря
илинденски приказки пеят,
над Охрид лазура е
толкоз просторен и син,
а още надоле
е светлия бряг на Егея.
Спомням си само.
И ето нахлува кръвта
във сърцето, което

топи се от някаква нежност...
Моя страна! Моя прекрасна страна!...
Поена със кръв
и разлюляна
в метежи.
По Беласица телени мрежи...

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11443>]